

Ανδρικές Άμυνες, Vol. 2 (μέρος α')

Intro

Έχουν περάσει οκτώ τουλάχιστον χρόνια από την έκδοση των πρώτων 'Ανδρικών Άμυνών' και έντεκα από το γράψιμο τους, επομένως το δεύτερο αυτό μέρος θα είναι πολύ διαφορετικό από το πρώτο. Ωστόσο, βλέπω ένα κοινό νήμα να τα συνδέει κι ανάμεσα, συνδυετικό κρίκο, την εισήγηση στην εκδήλωση παρουσίασης του πρώτου εντύπου που διοργάνωσε το δεκέμβρη του 2011 η συνέλευση του έκ-φυλου καφε-νεϊού (στην κατάληψη του κτήματος Πραποπούλου) στο Χαλάνδρι. Η εισήγηση αυτή έκλεινε με το αμήχανο κάπως κάλεσμα για τη δημιουργία μιας αντισεξιστικής ή υπέρ του φεμινισμού ομάδας ανδρών στην Αθήνα, εγχείρημα που τελικά δεν πραγματοποιήθηκε. Η ιδέα για ένα τέτοιο εγχείρημα συνδεόταν άμεσα και με την τελευταία, για μένα, συνέλευση στην οποία συμμετείχα για οκτώ μήνες στο Λονδίνο, το LPMG (London's Pro-feminist Men's Group). Ο Ντέιβ χαριτολογώντας είχε ευχηθεί να δει ένα A(thens)PMG να στήνεται στα κοντά! Και ο Τζον, ιδρυτικό μέλος της ομάδας του Λονδίνου, είχε προσφέρει απλόχερα υλικό βοήθειας για κάτι τέτοιο. Υπάρχουν κομμάτια εμπειρίας που νομίζω ότι θα άξιζε να διαδοθούν κι αυτός είναι ο πρώτος στόχος για αυτό εδώ το κείμενο. Το κομμάτι που για μένα είχε τη μεγαλύτερη σημασία ήταν η πρακτική συνέπεια και ο πραγματιστικός προσανατολισμός που απέρρευε από την ενασχόληση ενός άνδρα της ομάδας με το ... 'ανδρικό ζήτημα', δηλαδή την πατριαρχία.

Δεν αμφισβητώ ότι αυτό το στοιχείο είχε να κάνει με εγγενή στοιχεία της πολιτικής ενασχόλησης στην Αγγλία (π.χ. επικράτηση του πραγματισμού σε κάποιους πολιτικούς χώρους, αξιοποίηση μιας πλούσιας ιστορίας των κινημάτων, γυναικείων ή μη) και αναμφίβολα, από την άλλη, πρέπει να παραδεχτώ ότι θα ήταν δαιδαλώδες και μάλλον ατελέσφορο να μπω σε μια πιο ενδελεχή εξέταση της διαφοράς της σημασίας της πολιτικής ενασχόλησης εκεί και της πολιτικής ενασχόλησης στη χώρα που δυστυχώς ζούμε, γιατί μου λείπουν και μπόλικες γνώσεις και εμπειρίες για κάτι τέτοιο. Οπότε θα μείνω σε μια σχετικά πιο επιφανειακή περιγραφή των πολιτικών διαδικασιών από τις οποίες πέρασα δίνοντας έμφαση στις δικές μου εμπειρίες και τον τρόπο που τις επεξεργάστηκα, όντας πολιτικοποιημένος στην Ελλάδα.

Βέβαια η ανάμνηση όλων αυτών δεν μπορεί παρά να είναι επηρεασμένη από 'τα της Ελλάδας σήμερα'. Στην εισήγηση στο Χαλάνδρι είχε επισημανθεί πως το 'γυναικείο' ή η λέξη 'φεμινισμός' δεν αντιμετωπίζεται πλέον όπως 10 χρόνια πριν στην Ελλάδα, σαν η αναπαράσταση του διαβόλου δηλαδή μέσα στην αριστερο-αναρχική ορθοδοξία. Και παρόλα αυτά, αυτή η αιχμή συνεχίζει να δημιουργεί προβλήματα. Το 'τα της Ελλάδας σήμερα', επίσης, αναφέρεται και σε ένα σκηνικό νεο-φασισμού το οποίο έστησε αυτή η χώρα τα τελευταία χρόνια καθώς και στο γεγονός ότι δεν μπορώ να δω ξεχωριστά την αντιφασιστική δράση από αυτήν ενάντια στην ελληνική πατριαρχία.

A little hug for the oleh hadash!

Κατέβηκα γύρω στις 2 το μεσημέρι σε μια στάση, στο Stoke Newington, που ήταν μόνο 15 στάσεις από το σπίτι μου (αυτό είναι κοντά για Λονδίνο), άρχισα να περπατάω, ψάχνοντας τη διεύθυνση, μέσα σε μια γειτονιά που ήταν λες και είχε μείνει απaráλλακτη μέσα στο χρόνο. Τα κτίρια ήταν ηλικίας τουλάχιστον 60 χρόνων, οι κλασικές αγγλικές μονοκατοικίες, και ο κόσμος βασικά φορούσε τα ίδια ρούχα, μαύρα παλτό, με μαύρα καπέλα και μαύρα παπούτσια, με λευκά πουκάμισα ή κάλτσες. Και τα παιδιά το ίδιο. Περπατούσα, όπως συνειδητοποίησα σύντομα, μέσα σε μια συνοικία Ορθόδοξων Εβραίων. Λίγο πριν βρω το σπίτι με σταμάτησαν δύο δεκαετράχρονα για να με ρωτήσουν αν έχω μεγάλα χαρτάκια. Βρήκα στο σπίτι, μου άνοιξαν, στο σαλόνι όπου ήταν καθισμένοι και οι έξι τους, υπήρχαν βιβλιοθήκες περιμετρικά που τα ράφια τους είχαν λυγίσει από το βάρος των βιβλίων, βιβλία παντού, και στο πάτωμα και πάνω σε έπιπλα, ανάμεσα σε ευχετήριες κάρτες με εμφανές το αστέρι του Δαβίδ πάνω σε κάποιες από αυτές, επιβεβαιώνοντας μου ότι είχα φτάσει στο σωστό μέρος αλλά επίσης διαγράφοντας μέσα μου ένα αναπάντεχο αίσθημα έκπληξης για αυτήν την μη αναμενόμενη συνάρθρωση μιας αντι-σεξιστικής ομάδας ανδρών στο Λονδίνο που έκανε συνελεύσεις στην καρδιά ενός πολιτισμικά τουλάχιστον εβραϊκού περιβάλλοντος. Ανάμεσα στις βιβλιοθήκες οι μικροί καναπέδες όπου καθόταν ο κόσμος και απ' όπου σπκώθηκαν να υποδεχτούν τον νεοφερμένο.

Πρώτος ήρθε ο ... οικοδεσπότης ο οποίος απέφυγε τόσο το high five και την τυπική χειραψία, όσο βέβαια και το απόμακρο «γεια!» από μακριά, το σώμα του πλησίασε πιο κοντά στο δικό μου για κάποιον με τον οποίο συστηθήκαμε μόλις πριν 10 δευτερόλεπτα και, ναι, με αγκάλιασε! Και έπειτα, μετά το αρχικό δικό μου σοκ και το αρχικό σφίξιμο του σώματος, το έκαναν και οι υπόλοιποι πέντε. Έχοντας φτάσει προς εμένα κι ο τελευταίος τους, είχα γρήγορα ανακτήσει την αυτοπεποίθηση να τους κάνω και ένα λίγο πιο δυνατό πατ-πατ στην πλάτη (the greek male hug). Βλέποντας και τα μειλίχια πρόσωπα και βλέμματα τους, γεμάτα χαμόγελα και ηρεμία, αναρωτήθηκα μήπως είχα κάνει κάποιο μεγάλο λάθος και είχα μόλις μπει στη μάζωξη κάποιας παραθρησκευτικής αίρεσης. Δεν έμοιαζε με συνέλευση αυτό το κλίμα ή τουλάχιστον αυτό στο οποίο είχα μάθει εγώ. Μια κλειστοφοβία ακολούθησε για λίγο. Αλλά την διαδέχτηκε η ενσυνείδηση των διαδοχικών σκέψεων πως η Αγγλία δεν είναι Ελλάδα, στην Ελλάδα δεν παίζουν αντισεξιστικές ομάδες ανδρών, μια αντισεξιστική ομάδα θα ήταν σίγουρο πως θα αποτελούσε μια πρόκληση για έναν Έλληνα άνδρα, άρα και για μένα, οπότε αναμφίβολα ήμουν στο σωστό μέρος και με το καλημέρα είχα εδώ μια εσωτερική έκθεση της ομοφοβίας μου. Ουάου, γίνεται δουλειά σε αυτή την ομάδα!

Οι 'ανδρικές άμυνες', μέρος πρώτο, είχαν ήδη εκδοθεί εδώ και δύο χρόνια και ανήκε ανάμεσα στους μετέπειτα πολιτικο-προσωπικούς μου απολογισμούς το γεγονός πως δεν είχε αγγιχτεί εκεί μέσα, παρά ακροθιγώς, το ζήτημα της ομοφοβίας. Το κείμενο ήταν σίγουρα γραμμένο από τη θέση ενός ετεροφυλόφιλου, υπέρ του φεμινισμού, άνδρα, θέση η οποία αντιστοιχούσε εξάλλου και στο πως είχα αποκτήσει τη φεμινιστική μου παιδεία, μέσα από τη σωτήρια γνωριμία μου με τρεις-τέσσερις, ίσως από τις συνολικά δέκα την εποχή εκείνη, φεμινίστριες του 'χώρου'. Χωρίς να υποτιμώ ότι ακόμα και η υιοθέτηση τέτοιων πολιτικών θέσεων ισοδυναμούσε με στιγματισμό από τους άλλους άνδρες του χώρου, αισθανόμουν ωστόσο ότι ένα από τα νήματα είχε βολικά αφαιρεθεί άθικτο. Στις σχετικές ομάδες και υπο-ομάδες που είχα ενταχθεί ως τότε (από το 2002 έως το 2005) και έβγαλαν προς τα έξω αντι-σεξιστικό λόγο, οι άνδρες θα ήταν συνήθως ο χώρος των συνήθων υπόπτων απ' όπου θα έβγαине κάποια άμυνα προς τη δουλειά που θέλαμε να κάνουμε οι υπόλοιπες/οι, ενώ η συνήθως δυναμική παρουσία κάποιας γυναίκας φεμινίστριας θα τους χαλιναγωγούσε. Η δική μου στάση, σαφώς, μπέρδευε την ανδρική κοινότητα. Και τα 'πως μπορείς να λες αυτά αφού είσαι άνδρας; Εγώ, εξάλλου, ξέρω μια γυναίκα, τυχαίνει να είναι η γκόμενα μου, που δεν λέει τέτοια πράγματα...', όταν δεν λέγονταν ρητά, απλώς υπονοούσαν. Ήταν σκάνδαλο από μόνο του ένας στρέιτ πολιτικοποιημένος να στηρίζει φεμινιστικές θέσεις. Αυτή η κατάσταση, ενώ κανείς δεν προβληματιζόταν – ούτε κι εγώ βέβαια – για το που διάολο πήγαν οι μη-στρέιτ άνθρωποι του 'χώρου', αναμφίβολα επιβεβαίωνε το ετεροσεξουαλικό τουλάχιστον πεδίο πολιτικής στο οποίο μπορούσαν, έστω και ασφυκτικά, να εξαπολυθούν οι φεμινιστικές ή υπέρ του φεμινισμού επιθέσεις μας. Μη προβληματιζόμενοι για το γιατί είμαστε όλοι/ες στρέιτ φανερά στους πολιτικούς μας χώρους, το πεδίο πολιτικής παρέμβασης επικέντρωνε κυρίως σε προσπάθειες αποκάλυψης των κυρίαρχων στερεοτύπων που αποδίδονταν σε στρέιτ άντρες και βασικά στρέιτ γυναίκες. Ταυτόχρονα, σχεδόν μονότονα και στερεοτυπικά αποζητούσαμε χώρο και περιθώριο συζήτησης για ... το σεξισμό, από αυτούς τους χοντρόπετσους οι οποίοι μας έδιναν σεξιστικά αστεία και μας θεωρούσαν στην καλύτερη, 'λάιτ αναρχικούς/ες', ενώ παράλληλα όμως βλέπαμε κι εμείς πως μόνο μέσα από μια κοινότητα με αυτούς τους αναρχικούς θα μπορούσαμε να ζήσουμε πολιτικά. Θέλαμε να τους αλλάξουμε λιγάκι, με λίγα λόγια, να τους κάνουμε πιο ευαίσθητους σε τέτοια ζητήματα, να τους κάνουμε πιο ευαίσθητους ίσως γενικά, να αντιληφθούν τις προσωπικές διαστάσεις των σχέσεων εξουσίας για τις οποίες αφιερώνανε ώρες ολόκληρες 'θεωρητικολογίας' σε συνελεύσεις και καφενεία, να αντιληφθούν τις πολιτικές διαστάσεις κάποιων προσωπικών βιωμάτων, να τους κοντράρουμε για να μπορεί η λέξη 'σεξισμός' ή 'πατριαρχία' να μπει στις αφίσες του χώρου. Πάντως όλα αυτά, με αυτούς θέλαμε να τα κάνουμε γιατί δεν μπορούσαμε να φανταστούμε, μάλλον, και μια πολιτική σκηνή άλλη από αυτή που υπήρχε αλλά και γιατί βολευόμασταν μάλλον μέσα στις υπάρχουσες δομές και σχέσεις, έστω κι αν ώρες-ώρες σκεφτόσσαν να τα βροντήξουν όλα και να αποδράσεις 'σαν κι αυτή τη φίλη που το πήρε απόφαση και έφυγε'.

Στο LPMG υπήρχε μια ανατροπή σκηνικού από αυτή την άποψη. Σίγουρα στην ομάδα ανδρών έλλειπαν οι της ανδρικής κοινότητας που θα έφερναν αποκάλυπτα άμυνες στον φεμινιστικό λόγο, έλλειπαν επίσης οι ισχυρές φεμινίστριες γυναίκες για να σε υποστηρίξουν ή να τις υποστηρίξεις. Μάλιστα, δεν υπήρχαν καθόλου γυναίκες σε αυτή την ομάδα. Οπότε, αναγκαστικά, έλλειπε και η λογική της πολεμικής με την οποία γινόταν φεμινιστική πολιτική στην Ελλάδα ως τότε, στους αριστερούς και αναρχικούς χώρους, αλλά επίσης έλλει-

πε καταρχήν και το ετεροσεξουαλικό φόντο πολιτικής που ανέφερα προηγουμένως. Εδώ ήσουν άνδρας με άνδρες για να συζητάτε όχι τα παράπονα από τις σχέσεις σου με γυναίκες, όχι θεωρητικά κείμενα για το σεξισμό, όχι νανουρίσματα για το πόσο καλοί ήμασταν στην τάδε αντιπαράθεση ή τη δεινά ερωτική σχέση, αλλά για να συζητάτε για τις ανδρισμούς σας ως κομμάτι ενός πράγματος που συνέβαλε στην καταπίεση των γυναικών μεν αλλά και ως κομμάτι ενός πράγματος που καταπίεζε και εμάς. Δεν υπήρχαν credits εδώ από φίλες γυναίκες φεμινίστριες, ήταν μια ανδρική ομάδα που συζητούσε το άβολο θέμα της αναπαραγωγής εξουσιαστικών δομών συνύπαρξης από πλευράς των ανδρισμών μας, όπως επίσης και μια ομάδα ανδρών που έπρεπε να εφεύρει άλλους τρόπους ύπαρξης και ευχαρίστησης της έμφυλης ταυτότητάς μας, μέσα από τρόπους που δεν θα ήταν βασανιστικοί για άλλους και άλλες.

Στην Ελλάδα, ειδικά πριν το 2005, δεν ήταν σπάνιες οι συνελεύσεις αναρχικών που ήταν αμιγώς ανδρικές αλλά οι δυναμικές τέτοιων ανδρικών ομάδων διαγράφονταν πολύ μακριά από το παραπάνω μοντέλο. Μολονότι τα περισσότερα ή όλα τα μέλη της συνέλευσης ανήκαν σε ένα μόνο φύλο, αυτή ήταν ίσως η μόνη ταυτότητα που δεν συζητιόταν ποτέ ρητά, η έμφυλη και συγκεκριμένα η ανδρική. Οι γυναίκες στις κουβέντες αυτές είτε αναφέρονταν ως μια επιθυμητή 'κατάκτηση' και η ερωτική διάσταση δεν υπονοούταν απλώς, είτε σε σπάνιες περιπτώσεις, όταν ο σεξισμός γινόταν ζήτημα αναφοράς, θεωρούταν πως αφορά πάντα κάποια άλλη, γυναίκα πάντα, και βέβαια πάντα εκτός συνέλευσης. Ήταν σα να λέμε το κοινωνικό καθρέφτισμα της σταδιακής ακαδημαϊκής αντικατάστασης και ίσως ταύτισης, στη θεωρία, της λέξης 'γυναίκα' από τη λέξη 'φύλο'. Παρόλο που 'τα φύλα' (έμφυλη ταυτότητα) υπονοούταν ότι ήταν πολλά ή απλώς ένα και αφορούσε τους πάντες, ήταν σαν υψωνόταν ένας τοίχος που δεν σε άφηνε να δεις πέρα από τις 'γυναίκες'. Αυτό που είχε διασωθεί, βέβαια, σωστά από τους φεμινισμούς του παρελθόντος ήταν η ανάδειξη του γυναικείου υποκειμένου κοινωνικά, πολιτισμικά, ιστορικά, πολιτικά. Είναι καλό εξάλλου να γνωρίζεις και την άλλη μισή ανθρώπινη ιστορία, έτσι δεν είναι; Η αποκλειστική ενασχόληση, όμως, με αυτή την οπτική γρήγορα προκαλούσε διάφορα ερωτηματικά. Γιατί αποκρυβόταν ή πώς μιλιόταν η έμφυλη ταυτότητα των κυρίαρχων αυτής της εξουσιαστικής κοινωνικής συνθήκης, δηλαδή τους ετεροσεξουαλικούς άνδρες; Δημιουργούσε βέβαια και ερωτήματα σε εμάς, σε εμένα. Γιατί διάολο ασχοληθήκαμε εμείς οι έξι, επτά ή εννιά άνδρες σε αυτό το δωμάτιο στο Λονδίνο με ένα θέμα, την καταπίεση που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες βασικά;

Εδώ, λοιπόν, συνειδητοποιούσα, ανοιγόταν μια άλλη οπτική που είχε να κάνει κεντρικά κυρίως με το πώς μεγαλώσαμε και ζούμε καθημερινά ως άνδρες. Ντρέπεσαι να δείξεις ότι κρατάς λουλούδια – ένα όχι 'ανδρικό' αντικείμενο καταρχήν, εφόσον δεν είσαι κηπουρός ή κάτι τέτοιο – μπροστά σε έναν ηγεμονικό άνδρα, τον πατέρα σου ή κάποιον άλλον που θα εμφανιστεί έστω και τυχαία μπροστά σου; Ντρέπεσαι να δείξεις τρυφερότητα ή άλλα συναισθήματα που έχουν αποδοθεί φυσικά στις γυναίκες; Όλα αυτά και εκατομμύρια άλλα μάλλον έχουν να κάνουν με την ομοφοβία. Η ομοφοβία είναι ο πυρήνας. Η άρνηση της ομοφοβίας είναι ή μάλλον θα έπρεπε να είναι συνεχές διακύβευμα. Αλλιώς ακόμα και οι ανδρικές ομάδες με άνδρες των καλύτερων προθέσεων στη σύνθεση τους μπορούν να καταλήξουν σε 'ομάδες ανδρών', όχι πολύ διαφορετικές από 'παρέες ανδρών'. Ίσως όχι έτσι ακριβώς, αλλά κάτι πολύ κοντά σε αυτό. Κατά συνέπεια, η ομοφοβία δεν ήταν ένα θέμα προς συζήτηση σε μια συνέλευση 'ειδικού θέματος'. Το να αναστοχάζεσαι έμπρακτα γύρω από την έμφυλη ταυτότητά σου

και τις εξουσίες που αυτή παράγει σε σχέση με άλλα υποκείμενα δίπλα σου έχει να κάνει κεντρικά με τον ετεροσεξιστικό πυρήνα αυτής της ταυτότητας. Κάθε κουβέντα που κάναμε συνεπώς επέστρεφε εκεί ή αναγκαστικά θα έπρεπε να περάσει από εκεί. Ο Michael Kimmel έχει αφήσει επίσης κάποια δουλειά γύρω από το πώς αυτή η συζήτηση μεταξύ ανδρών, αν γίνει, θα τους δώσει προσωπικά κίνητρα να εναντιωθούν σε πατριαρχικές δομές οργάνωσης.

Αλλά η κυρίως δουλειά της ομάδας ήταν βιωματική. Ελάχιστα κείμενα στάλθηκαν για διάβασμα μέσα σε αυτούς τους οκτώ μήνες. Συζητούσαμε κυρίως για το πότε και πως όλοι μας αντιμετωπίσαμε gay άνδρες από μικρή ηλικία και πως ακούσαμε την 'κατηγορία' περί ομοφυλοφιλίας να πέφτει πάνω μας, περιφρουρώντας τις κινήσεις μας ώστε να παραμείνουν εντός των ορίων ενός δημόσια αποδεκτού ανδρισμού. Συζητούσαμε τις ποικίλες σεξουαλικές μας εμπειρίες και φαντασιώσεις με άλλους άνδρες αλλά και τις κατά καιρούς ομοφοβικές συμπεριφορές μας. Κάποιος ένωθε πράγματι προσβεβλημένος όταν αποκαλούνταν 'gay', κάποιος άλλος έβρισκε φοβιστικούς για τον ίδιο τους 'έκδπλα gay άνδρες'. Δίναμε θετική έμφαση στο να βρισκόμαστε μεταξύ queer, τρανς, των θηλυπρεπών gay ή των butsch λεσβίων, στηρίζοντας δημόσια ανθρώπους που σπάνε τις πατριαρχικές νόρμες, διερωτώμενοι ταυτόχρονα αν αυτό είναι ένα είδος 'πολίτικι κορέκτ' ή και στρέϊτ αλληλεγγύης. Φυσικά, συζητιούνταν όλες οι πιθανές εκδηλώσεις σωματικής επαφής μεταξύ ανδρών και ανδρών σε αντιπαράβολή με αυτές μεταξύ ανδρών και γυναικών (π.χ. χειραφίες για τους άνδρες, φιλιά για τις γυναίκες) και τον τρόπο που αυτές αναπαράγουν την πειθαρχία των σωμάτων κατά τον έμφυλο καταμερισμό καθηκόντων, κρατώντας κατά κανόνα τα ανδρικά σώματα μακριά μεταξύ τους. Συζητούσαμε τη σχέση της ομοφοβίας με την ατζέντα των πολιτικών χώρων και ειδικά αυτών των ομάδων που έθεταν σε προτεραιότητα δράσεις που περιλαμβάνανε βία, ιεραρχώντας έτσι τις πιο μάτσο αρρενωπότητές τους σαν πιο σημαντικές. Περισσότερο να πω φυσικά ότι το συζητήθηκαν πράγματα σαν τα παραπάνω, δεν σήμανε 'το ξεπέραςμα' της ομοφοβίας (ο,τιδήποτε κι αν αυτό θα μπορούσε να σημαίνει) από τους συμμετέχοντες στην κατά κύριο λόγο στρέϊτ αυτή ομάδα.

'Group Therapy' θα αντέτεινε κάποιος; Ίσως. Από μια πλευρά σίγουρα όχι, γιατί η ομάδα βρισκόταν σε τακτικά ραντεβού με αυστηρή ώρα προσέλευσης/αποχώρησης, τηρούσε πρακτικά, κάθε μήνα σχεδόν συμμετείχε σε ή διοργάνωνε κάποια δράση και βρισκόταν σε επικοινωνία με άλλες ομάδες και άτομα. Από μια άλλη πλευρά, ήταν και αυτό, ομάδα θεραπείας. Όπως έλεγε μια αναρχοφεμινίστρια το 2007 στο Ζάγκρεμπ, σε μια πατριαρχική κοινωνία στην οποία ζούμε με έναν τρόπο που μοιάζει άρρωστος, ίσως χρειαζόμαστε λίγη θεραπεία. Τέλος-τέλος, οι ανδρικές ομάδες 'υπέρ του φεμινισμού' σίγουρα δεν ήταν κάποια μόδα θεραπείας στην αγγλία ή οπουδήποτε αλλού, δείγμα ίσως πως η συγκρότησή τους ακόμα έκανε τον κυρίως κόσμο των ανταγωνιστικών κινημάτων να νιώθει άβολα απέναντί τους, να μην τολμά να τις συγκροτήσει και να μην τολμά να θέσει το ζήτημα της ανδρικής ευθύνης στην πατριαρχία. Λογική του L.P.M.G., της μόνης ομάδας αυτοσυνείδησης ανδρών στο Λονδίνο, ήταν ότι την κυρίως ευθύνη για τη διάλυση του πατριαρχικού κόσμου τη φέρουν αυτοί που κατασκεύασαν αυτό τον πατριαρχικό κόσμο, οι άνδρες.

(συνεχίζεται...)

Stepanyan TSP, Ιούνιος 2016
(StepanyanTSP@espiv.net)

